ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γιατί ἀντὶ νὰ ριχτοῦν πειὰ ἀπάνω μας ἄρχισαν νὰ φτερουγᾶν σαν δαιμονισμένα στὸ μέρος ποὺ πέφτε τὸ φῶς, λίγα βήματα δηλαδὴ μπροστὰ μας. Ἔτσι μπορούσαμε νὰ κανονίζουμε ἐμεῖς τὴν κατεύθυνσί τους ἀναλόγως τοῦ μέρους στὸ ὁποῖο ρίχναμε τὸ φῶς. Καὶ μπόρεσα πειὰ νὰ δῶ καλύτερα τὰ περίεργα αὐτὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχαν μερικὰ τεραστίου μεγέθους. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου εἶδα τόσες μεγάλες νυχτερίδες !..

Δὲν ἀναγκαστήκαμε ὡστόσο νὰ προχωρήσουμε καὶ πολύ. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα βήματα ἡ στοὰ εἶχε στὰ πλάγια ἰσομεγέθη κουφώματα. Σ' αὐτὰ ὑπῆρχαν τοποθετημένα τὰ φέρετρα μὲ τοὺς νεκροὺς τῶν μοναχῶν. Σ' ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ οἱ σκελετοὶ ἦσαν ἀπείραχτοι. Σ' ἄλλα ἦσαν σωρισμένοι ἢ σκορπισμένοι κάτω. Τὰ φέρετρα ἦσαν τοποθετημένα ὄρθια.

— Ἐδῶ θὰ μποῦμε, μοῦ εἶπε ὁ καθηγητής.

— Στὰ φέρετρα ;

— Βεβαίως. Εἶνε τὰ πιὸ ἀσφαλῆ κρησφύγετα. Μὴ χάνης μάλιστα καιρό, σπεῦσε... Ἄκου... Τὰ βήματα πλησιάζουν !..

Χωρὶς νὰ χάνουμε καιρὸ πλέον μπήκαμε ὄρθιοι σὲ δυὸ φέρετρα καὶ ἀκουμπήσαμε ἀπάνω τους τὰ σκεπάσματά τους.

Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πειὰ τὶ συναισθήματα ἔννοιωθα τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή. κλεισμένος σ' ἕνα φέρετρο, διατρέχων τόσους κινδύνους, εὑρισκόμενος τόσα μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν γῆ..

Πάντως κρατοῦσα γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενο τὸ πιστόλι στὸ χέρι...

Ἀπὸ τὰ βήματα ποὺ εἶχαν πλησιάσει πειὰ καταλάβαμε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δύο ἢ τριῶν νυκτερινῶν ὑπόπτων ἐπισκεπτῶν τῶν κατακομβῶν τῆς Μονῆς.

Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ καὶ τί ζητοῦσαν ἐκεῖ κάτω ; Ἡ ἀπορία μας αὐτὴ λύθηκε πολὺ γρήγορα. Ἀπὸ τὶς σχισμὲς ποὺ σκοπίμως εἴχαμε ἀφήσει στὰ φέρετρα γιὰ νὰ βλέπουμε, ἀντικρύσαμε νὰ μπαίνουν στὴ στοὰ ποὺ βρισκόμασταν τρεῖς ἄγνωστοι, φτωχικὰ ντυμένοι μὲ ἄγριες καὶ πρόστυχες φυσιογνωμίες. ψηλοὶ καὶ εὔρωστοι καὶ οἱ τρεῖς...

Προηγεῖτο ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς κρατῶντας, γιὰ νὰ φωτίζη στοὺς συντρόφους του, μιὰ χοντρὴ σχίζα ρητινώδους ξύλου ἀναμένη.

Πίσω του ἐρχόντουσαν οἱ ἄλλοι δύο κρατῶντας ἕνα ὀγκῶδες δέμα, ἕνα δέμα ποὺ ἀμέσως καταλάβαμε τὸ περιεχόμενό του ἀπὸ τὸ σχῆμα του. Ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς περὶ πτώματος ἀνθρώπου. Τὸ εἶχαν διπλωμένο μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι καὶ δεμένο γύρω μὲ σχοινί. Ὁ ἕνας τὸ κρατοῦσε ἀπ' τοὺς ὤμους κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια... Τὸ σεντόνι εἶχε ἀπάνου μεγάλες κηλίδες αἵματος !...

Ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς περὶ ἐγκλήματος, καμιὰ ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε σχετικῶς. Εἴχαμε ἐμπρός μας τρεῖς κακούργους, τρία καθάρματα τοῦ Λονδίνου, τρεῖς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους ἴσως ἐγκληματίας.

Τὸ μέρος στὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν τοὺς ἤταν, ἀσφαλῶς, πολὺ γνάριμο. Δὲν κατέβαιναν στὶς κατακόμβες γιὰ πρώτη φορά. Τὸ ἔδειχναν ἄλλωστε αὐτὸ οἱ τρόποι τους. Φερνόντουσαν σὰν νὰ ἦσαν στὸ σπίτι τους...

Ποιὸς δυστυχισμένος βρισκόταν μέσα στὸ δέμα ἐκεῖνο ἄραγε ; Ἄντρας ἢ γυναῖκα ; Τὸν εἶχαν δολοφονήσει ἀσφαλῶς γιὰ νὰ τὸν λησταύσουν !...

Ὅλο αὐτὸ τὸ θέαμα μοῦ προξενοῦσε ἀπερίγραπτη φρίκη. Στενοχωριόμουν ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω, νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν καθηγητή, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ πλαϊνὸ φέρετρο κι' ὁ ὁποῖος θάννοιωθε, ἀναμφιβόλως τὴν ἴδια στενοχώρια.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμουμε ; Μποροῦσαμε πυροβολῶντας συγχρόνως καὶ οἱ δυὸ νὰ σκοτώσουμε τοὺς ἀχρεῖους αὐτοὺς καὶ νὰ πιάσουμε τὸν τρίτο. Θὰ ἔδινα τὸ πᾶν γιὰ νὰ μποροῦσα νὰ ψιθυρίσω δυὸ λόγια στὸν καθηγητή. .

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ κακοῦργοι ἄφησαν κάτω τὸ πτῶμα κ' ἐκάθησαν πάνω σ' ἕνα ριχμένο στὴ μέση τῆς στοᾶς φέρετρο, σφογγίζοντες τὸν ἱδρωτά τους καὶ μουρμουρίζοντας φρικτὲς βλαστημιές. Μιλοῦσαν ἀρκετὰ δυνατά, μὰ μὲ δυσκολία καταλάβαινα τί λέγανε, γιατὶ συνεννοοῦντο στὴ γνωστὴ γλῶσσα τῶν κακοποιῶν.

— Οὔφ !... ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος !... εἶπε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ αὐτούς. Βαρειὰ δουλειὰ ἡ ἀποψινή... Νὰ λαχταρᾶς κάθε δευτερόλεπτο μὴν πέσης ἀπάνω σὲ τίποτα φοράκια (ἀστυνομικούς)· Καὶ τὶ δύσκολο λαθρεμπόριο π' ἀνάθεμό το !... Κόπηκε ἡ μέση μου...

— Ἂς εἶνε, εἶπε ὁ σύντροφός του, ὅταν πληρώνεται κανένος μὲ καναρίνια (χρυσὲς λίρες) βολεύει τὰ πράματα ὅπως μπορεῖ...

— Ναί... Τὸ ἀφεντικὸ ἔχει τὸ χέρι ἀνοιχτό... Κάτι τέτοιες μανοῦβρες σοῦ ἐξασφαλίζουν τὴ μπούκα (τὸ ψωμὶ) γιὰ κάμπόσο καιρό.

Συγχρόνως ὁ πιὸ ἡλικιωμένος τῆς συντροφιᾶς κύτταξε γύρω σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε.

— Τὸ ἀφεντικὸ τὸ κατάπιε τὸ σκοτάδι, εἶπε. Μὰ δὲν ἔχει νὰ κάνη. Τζίμ, δῶσε ἕνα χέρι νὰ βάλουμε αὐτὸ τὸ πακέτο σὲ κανένα κουτὶ (φέρετρο) καὶ νὰ φεύγουμε. Μυρίζει τόσο ἄσχημα δῶ μέσα !... Ἀνασαίνεις θάνατο, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος !...

Τὰ λόγια του αὐτὰ μ' ἀνησυχησαν τρομερά. Θάβαζαν τὸ πτῶμα μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φέρετρα ; Σὲ ποιὸ ὅμως ;... Θ' ἀνοιγαν βέβαια ἕνα φέρετρο στὴν τύχη, μὰ ἂν τὸ φέρετρο αὐτὸ ἤταν, κατὰ δυστυχία βολεμμένη σύμπτωσι, τὸ δικό μου ἢ τοῦ καθηγητοῦ ;

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ἤταν ἀνάγκη βέβαια νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν καθηγητή, οὔτε κι' αὐτὸς μ' ἐμένα. Ἂν πλησίαζαν καὶ δοκίμαζαν ν' ἀνοίξουν τὸ φέρετρο ποὺ βρισκόμουν θὰ πυροβολοῦσα, χωρὶς δισταγμό. Τὸ ἴδιο θάκανε κι' ὁ καθηγητής. Ἑτοιμάσα τὸ πιστόλι μου καὶ περίμενα μ' ἀγωνία. Ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο π' ἄκουσα πλάϊ μου, στὸ φέρετρο τοῦ Οὐίλλιαμ, μοῦδωσε νὰ καταλάβω πῶς κι' ὁ ἴδιος τοιμαζόταν ν' ἀντιμετωπίση τὸν κίνδυνο...

Τράβηξε τὸ μαχαῖρι του !...

Ὁ Τζίμ καὶ ὁ σύντροφός του ἔσκυψαν καὶ σήκωσαν τὸ δέμα, ἐνῶ ὁ ἡλικιωμένος κακοῦργος, ὁ ἀρχηγός τους, ὅπως φαινόταν, πῆρε τὴ δάδα καὶ προχώρησε ἐμπρὸς νὰ τοὺς φωτίση.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἔννοιωσα τὴ μεγαλείτερη ἀγωνία ἀπ' ὅσες ἔχω αἰσθανθῆ στὴ ζωή μου. Οἱ κακοῦργοι προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος μου ! Ὁ σύντροφός τους σήκωσε ψηλὰ τὸ φῶς, κύτταξε ἐμπρὸς κ' ἔδειξε τὸ φέρετρο ποὺ βρισκόμουν :

— Νά, ἐκεῖ, εἶπε κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τραβηξη τὸ σκέπασμα.

Δὲν ξέρω τί μὲ φώτισε τὴν τελευταία αὐτὴ στιγμὴ κι' ἀντὶ νὰ πυροβολήσω, κράτησα τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου ἀπὸ μέσα. Ἔκανα δυνατὸ τρίξιμο ἀντήχησε, ποὺ μ' ἔκανε νὰ παγώσω.

— Μπρρρ !... ἔκανε ἕνας ἀπ' τοὺς κακούργους. Ὁ μακαρίτης ποῦνε μέσα στὸ νεκροκοῦτι δὲν θέλει, φαίνεται, νὰ τὸν ἀνησυχήσουμε.

— Μπᾶ, ποντίκια εἶνε, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος ποὺταν, ὅπως φαίνοταν, συνηθισμένος στοὺς θορύβους τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ κοιμητηρίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀρχηγός τους, ποὺ κρατοῦσε τὴ δαδα, ξαναδοκίμασε νὰ τραβήξη τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου. Εὐτυχῶς τὸ βαστοῦσα καλὰ ἀπὸ μέσα καὶ δὲν το κατάφερε.

— Νὰ πάρη ὁ διάολος !... ξεφώνησαν οἱ δυὸ φορτωμένοι κακοῦργοι. Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ πλαγινό.

Τὸ πλαγινό ;... Ποιὸ πλαγινό ; Τοῦ καθηγητοῦ δηλαδὴ ἢ τὸ πρὸς τ' ἀριστερά μου ποὺταν ἄδειο πράγματι ; Εὐτυχῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ πρὸς τ' ἀριστερά μου φέρετρο. Ἀνέπνευσα...

Οἱ κακοῦργοι τράβηξαν τὸ σκέπασμα, μὰ συγχρόνως ἀκούστηκε ἕνας τρομαστικὸς κρότος. Ὁ σκελετὸς ποὺ ἤταν μέσα στὸ φέρετρο κατέρρευσε !.. Αὐτὸ τοὺς φόβισε κι' ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε τὴν δάδα, τὴν στρίψε κάπου καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι του. Μὰ καθησύχασαν γρήγορα κ' ἔρριξαν ὅπως - ὅπως τὸ δεμὰ στὸ «νεκροκοῦτι» ὅπως ἔλεγαν τὸ φέρετρο. Τὸ ξανασκέπασαν, ἄναψαν ἀπὸ ἕνα τσιγάρο, πῆραν τὴ δάδα καὶ ἀπομακρύνθηκαν πέρνοντας τὸν ἴδιο δρόμο.

Ἤταν καιρός.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζουμαι κλεισμένος σ' ἕνα σαθρὸ φέρετρο τόσην ὥρα... Τράβηξα ἀμέσως τὸ σκέπασμα καὶ πήδησα ἔξω. Ὁ καθηγητὴς ἔκανε τὸ ἴδιο. Ἡ στοὰ ἤταν γεμάτη νυχτερίδες ποὺ πετοῦσαν τρομαγμένες, κι' ἀνήσυχες ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι τῶν τριῶν κακούργων.

Κύτταξα τὸν καθηγητὴ περιμένοντας νὰ μοῦ πῆ τί θὰ κάμουμε. Ἤταν τρομερὰ χλωμός...

— Τί σᾶς συμβαίνει ; τὸν ρώτησα. Μήπως στενοχωρηθήκατε μέσα στὸ φέρετρο ;

— Δὲν εἶνε αὐτό, Τζώρτζ... Ὑποπτεύομαι κάτι ἄλλο... Κάτι τὸ τρομερό.

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

(Ἀκολουθεῖ)